

KONINKRIJK BELGIË

ADVIES 31.790/3

VAN DE AFDELING WETGEVING
VAN DE RAAD VAN STATE

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, derde kamer, op 6 juni 2001 door de Vlaamse minister van Leefmilieu en Landbouw verzocht haar van advies te dienen over een ontwerp van besluit van de Vlaamse regering "houdende de werkwijze en de voorwaarden inzake de openbare verkopeningen van hout afkomstig uit openbare bossen", heeft, na de zaak te hebben onderzocht op de zittingen van 29 januari 2002 en 12 februari 2002, op laatstvermelde datum het volgende advies gegeven :

STREKKING EN RECHTSGROND VAN HET ONTWERP

1. Zoals in het opschrift ervan wordt aangegeven, strekt het voor advies voorgelegde ontwerp van besluit van de Vlaamse regering ertoe een regeling vast te stellen inzake de openbare verkoping van hout afkomstig uit openbare bossen ⁽¹⁾.

De ontworpen regeling heeft betrekking op de toewijzing van het te koop gestelde hout (artikelen 4 tot 16 van het ontwerp), de wijze van exploitatie van de toegewezen loten (artikelen 17 tot 39), de aansprakelijkheid voor schade of ongevallen (artikelen 40 tot 45) en de bijzondere verkoopvoorwaarden (artikelen 46 tot 49).

2.1. Voor het merendeel van de ontworpen bepalingen wordt de rechtsgrond geboden door artikel 54 van het bosdecreet van 13 juni 1990. Die bepaling machtigt de Vlaamse regering om, na advies van de Vlaamse Hoge Bosraad, "de werkwijze en de voorwaarden" te bepalen die moeten gevolgd worden bij de openbare verkopen van hout en van andere bosproducten waarbij eigenaars van openbaar bos betrokken zijn.

Kennelijk moet in die bepaling het woord "werkwijze" begrepen worden als betrekking hebbend op de eigenlijke verkoopverrichtingen, en het woord "voorwaarden" als betrekking hebbend op de exploitatie door de koper van de gekochte bosproducten. Verscheidene bepalingen van hoofdstuk VI, afdeling III, van het bosdecreet, dat de exploitatie betreft, verwijzen trouwens zelf naar de "verkoopvoorwaarden" (zie i.h.b. de artikelen 64, vijfde lid, 66, 69 en 71). Die voorwaarden moeten dus noodzakelijk betrekking hebben op méér dan de eigenlijke verkoopverrichtingen, die immers het voorwerp uitmaken van hoofdstuk VI, afdeling II.

Die conclusie wordt bevestigd door de wijze waarop artikel 67 totstandgekomen is. Naar luid van die bepaling wordt "elke overtreding van de verkoopvoorwaarden" met een geldboete bestraft. Zoals blijkt uit de memorie van toelichting bij het ontwerp dat geleid heeft tot het bosdecreet, is die bepaling in wezen

⁽¹⁾ Overeenkomstig artikel 4, 16°, van het bosdecreet van 13 juni 1990 moet onder "openbaar bos" worden verstaan : "elk bos waarvan een publiekrechtelijke rechtspersoon eigenaar of mede-eigenaar is".

overgenomen uit het Boswetboek van 19 december 1854 ⁽²⁾. Artikel 58 van het Boswetboek bepaalde inderdaad dat "elke overtreding van de veilingsvoorwaarden betreffende de wijze van kappen en exploiteren van het hout en het schoonmaken van de kapvlakte" met een geldboete bestraft werd. Kennelijk vonden de stellers van het ontwerp het zo vanzelfsprekend dat de "verkoopvoorwaarden" betrekking konden hebben op alwat met de exploitatie van het hout te maken had, dat zij een precisering in die zin niet meer nodig achtten ⁽³⁾.

Bij artikel 54 van het bosdecreet is aan de Vlaamse regering dus de nodige bevoegdheid verleend, niet enkel om de eigenlijke verkoopverrichtingen te regelen, maar ook om de voorwaarden vast te stellen die verband houden met de exploitatie van de gekochte producten.

2.2. Wat de bepaling van artikel 9, § 2, eerste lid, van het ontwerp betreft, luidens welke geen bankwaarborg moet worden gesteld voor verkopen beneden 5000 euro, kan de rechtsgrond worden gevonden in artikel 57, eerste lid, van het bosdecreet. Die bepaling machtigt de Vlaamse regering om het maximumbedrag vast te stellen van "kopen van gering belang" waarvoor geen betalingswaarborg moet worden gesteld.

⁽²⁾ Toelichting bij artikel 72 van het ontwerp (thans artikel 67 van het bosdecreet), Parl. St., Vl. Raad, 1989-90, nr. 261-1, p. 17.

⁽³⁾ Opvallend is trouwens dat een dergelijke precisering nog wel voorkwam in het voorontwerp dat aan de Raad van State was voorgelegd. Artikel 66 van dat voorontwerp bepaalde immers dat de veilingsvoorwaarden "de wijze van kappen, het exploiteren van het hout en het opruimen van de kavel" regelden (Parl. St., Vl. Raad, 1989-90, nr. 261-1, p. 69). Die bepaling werd in het bij de Vlaamse Raad ingediende ontwerp weliswaar vervangen door de tekst die thans in artikel 67 van het bosdecreet is vervat, maar (ook) m.b.t. die laatste tekst werd in de memorie van toelichting gesteld dat ze was overgenomen uit het Boswetboek (zie de vorige voetnoot). De stellers van dat ontwerp bleken dus geen inhoudelijke wijziging van het voorontwerp beoogd te hebben.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Algemene opmerking

In verscheidene bepalingen van het ontwerp worden, al dan niet woordelijk, bepalingen van het bosdecreet overgenomen. Zulks is bijvoorbeeld het geval met :

- artikel 9, §§ 1 en 2, van het ontwerp, waarin de bepalingen betreffende de borgen en betalingswaarborgen worden overgenomen welke zijn vervat in artikel 57, eerste lid, van het bosdecreet;
- artikel 10 van het ontwerp, dat de bepaling van artikel 57, tweede lid, van het bosdecreet herhaalt, luidens welke de koper die niet voldoet aan zijn verplichtingen inzake o.m. borg en betalingswaarborg, zijn recht op het gekochte verliest;
- artikel 23, § 2, van het ontwerp, dat de bepaling van artikel 71, tweede lid, van het bosdecreet in verband met de afwijking van de exploitatietermijn overneemt;
- artikel 38 van het ontwerp, dat artikel 70, eerste lid, van het bosdecreet parafraseert.

Het overnemen in een lagere regeling van bepalingen van een hogere regeling dient vanuit wetgevingstechnisch oogpunt te worden afgeraden. Niet alleen is een dergelijke werkwijze overbodig op het normatieve vlak, aangezien ze geen nieuwe norm tot stand brengt, maar bovendien kan ze tot verwarring leiden over de precieze aard van het in de lagere regeling opgenomen voorschrift en kan ze inzonderheid aanleiding ertoe zijn dat later uit het oog verloren wordt dat alleen de hogere regelgever het betrokken voorschrift kan wijzigen.

Het overnemen van decreetsbepalingen in een uitvoeringsbesluit kan dan ook alleen worden gedoogd in zoverre zulks noodzakelijk is voor de leesbaarheid van het besluit. In dat geval is een uitdrukkelijke verwijzing naar het betrokken artikel van het decreet ("overeenkomstig artikel ... van het bosdecreet") het aangewezen middel om de aard van de betrokken bepaling herkenbaar te houden.

Opschrift

Gelet op hetgeen in artikel 16 van het ontwerp is bepaald, kan in het opschrift het woord "hout" beter vervangen worden door "hout en andere bosproducten". Op die manier sluit het opschrift ook beter aan bij de terminologie van artikel 54 van het bosdecreet.

Aanhef

1. Rekening houdend met wat hiervóór werd opgemerkt in verband met de rechtsgrond van het ontworpen besluit, dienen in het eerste lid van de aanhef de woorden "inzonderheid op de artikelen 54 en 61, gewijzigd bij het decreet van 18 mei 1999" te worden vervangen door "inzonderheid op de artikelen 54 en 57, gewijzigd bij het decreet van 18 mei 1999".

2. In het vierde lid van de aanhef, waarin wordt verwezen naar het advies van de Raad van State, moet niet alleen het nummer van dat advies worden vermeld, maar ook de datum waarop het werd gegeven. Dat vierde lid wordt dan ook beter geredigeerd als volgt :

"Gelet op advies 31.790/3 van de Raad van State, gegeven op 12 februari 2002;".

Artikel 1

1. In de bepaling sub 3° van dit artikel zouden de woorden "van het ambtsgebied in kwestie" beter worden vervangen door "van het ambtsgebied waarin het openbaar bos is gelegen".

Met betrekking tot die bepaling wordt voorts verwezen naar opmerking 1 bij artikel 14.

2. Luidens de bepaling sub 4° is de borg een natuurlijke persoon die in het Vlaamse Gewest (lees : op het grondgebied van het Vlaamse Gewest) woont, die door de voorzitter van de verkoop aanvaard is, en is hij hoofdelijk en ondeelbaar met de koper verantwoordelijk voor alle verplichtingen van de koper. Dergelijke bepalingen met normatieve draagwijdte horen niet thuis in een definitie. Ze moeten worden geïntegreerd in de bepalingen van het ontwerp in verband met de borg.

Artikelen 2 en 3

Deze artikelen, die ertoe strekken de draagwijdte van het ontworpen besluit te omschrijven, kunnen beter worden geredigeerd als volgt :

"Art. 2. In dit besluit wordt de werkwijze bepaald die moet worden gevolgd bij de openbare verkoop van hout en andere bosproducten van openbare bossen, en worden de voorwaarden bepaald die gelden voor de exploitatie van het gekochte hout.

De algemene voorwaarden, geldend voor elke verkoop in het Vlaamse Gewest, worden bepaald in de artikelen 4 tot 45.

De bijzondere voorwaarden worden per verkoop vastgesteld door de eigenaar van het bos, overeenkomstig de artikelen 46 tot 49.

Art. 3. Voor elke verkoop worden de toepasselijke verkoopvoorwaarden vermeld op een document, opgesteld volgens het model opgenomen als bijlage 1 ⁽⁴⁾."

⁽⁴⁾ De bepaling van artikel 3 zou aangevuld kunnen worden met een bepaling waaruit blijkt dat het bedoelde document ter beschikking gesteld wordt van de kandidaat-kopers (of eventueel op een andere wijze openbaar gemaakt wordt).

Artikel 4

In het tweede lid kunnen de woorden "van dit artikel" beter worden weggelaten, en zouden de woorden "van het lot in kwestie" moeten worden vervangen door "van het betrokken lot".

Artikel 5

De woorden "In uitzondering op artikel 4. van dit besluit" moeten worden vervangen door "In afwijking van artikel 4".

Artikel 7

1. In het eerste lid van dit artikel moeten de woorden "het hoogst geldende bod" worden vervangen door "het hoogste geldige bod".

2. Nog volgens het eerste lid stelt de voorzitter, als hij daartoe gemachtigd is door de verkoper, de "verkoopsom" vast.

Die bepaling is verwarrend, aangezien de koopsom overeenstemt met het door de koper geboden bedrag. De voorzitter kan dat bedrag niet wijzigen, en heeft dat bedrag dus niet "vast te stellen". De woorden "stelt hij bovendien de verkoopsom vast en wijst (hij) de koper definitief aan" kunnen dan ook beter vervangen worden door "wijst hij de koper definitief aan".

3. Volgens het tweede lid heeft degene aan wie het lot werd toegewezen het recht zijn bod in te trekken, indien de betekening van de goedkeuring van zijn bod niet is gebeurd binnen 30 dagen na de verkoopzitting. Luidens de laatste volzin van het tweede lid moet de intrekking gebeuren per aangetekende zending, gericht aan de verkoper.

De vraag rijst of geen termijn moet worden bepaald waarbinnen de intrekking moet gebeuren.

Artikel 8

De laatste volzin van dit artikel kan beter worden geredigeerd als volgt :

"De artikelen 6, §§ 2 en 3, en 7 zijn in dat geval van overeenkomstige toepassing."

Artikel 9

1. Artikel 9, § 2, eerste lid, bepaalt dat iedere koper op het ogenblik van de toewijzing een "belofte tot bankwaarborg" moet voorleggen. Uit artikel 9, § 2, tweede lid, blijkt echter dat in werkelijkheid niet enkel een "belofte tot bankwaarborg", verleend door een kredietinstelling, maar ook een "belofte tot geldwaarborg", verleend door een verzekeringsonderneming, in aanmerking kan komen.

Het verdient aanbeveling om duidelijker uit de tekst te laten blijken dat de twee soorten "beloftes" gelijkwaardig zijn. Bij die gelegenheid zouden de uitdrukkingen "belofte van bankwaarborg" en "belofte van geldwaarborg" misschien ook beter vervangen kunnen worden. Naar gelang van de soort zekerheidstelling die de stellers van het ontwerp beogen, kan beter gesproken worden van een "borgstelling" of een "bankgarantie" ⁽⁵⁾.

2. In zoverre het ontworpen artikel 9, § 2, tweede lid, vereist dat de bankwaarborg afkomstig moet zijn van een Belgische kredietinstelling of van een in

⁽⁵⁾ Men vergelijke met artikel 14 van het koninklijk besluit van 25 maart 1996 tot uitvoering van de artikelen 9, 10, 2°, 4° en 6°, en artikel 11, § 3, van de wet van 27 maart 1995 betreffende de verzekeringsbemiddeling en de distributie van verzekeringen, waarin sprake is van "een borgstelling verleend door een verzekeringsonderneming of een kredietinstelling of een bankgarantie verleend door een kredietinstelling".

België gevestigd filiaal van een Europese bank, is deze bepaling niet geheel in overeenstemming met de Europeesrechtelijke regelen die betrekking hebben op het recht van vestiging en de vrijheid van dienstverlening van kredietinstellingen binnen de Europese Gemeenschap.

Overeenkomstig de artikelen 49 en volgende van het E.G.-Verdrag, die betrekking hebben op het vrij verkeer van diensten, en de in uitvoering daarvan genomen zgn. "bankenrichtlijn" (richtlijn 2000/12/EG van het Europees Parlement en de Raad van 20 maart 2000 betreffende de toegang tot en de uitoefening van de werkzaamheden van kredietinstellingen), geldt voor de zgn. kredietinstellingen het beginsel dat het hun toegelaten is hun activiteiten als kredietinstelling (met inbegrip van de uitdrukkelijk vermelde activiteit van het verlenen van een bankwaarborg) uit te oefenen in alle lidstaten, op grond van de vergunning die zij tot het uitoefenen van deze activiteiten verkregen hebben in hun lidstaat van herkomst. Dit beginsel impliceert dat lidstaten van de Europese Gemeenschap niet zonder schending van het gemeenschapsrecht aan het vrij grensoverschrijdend dienstenverkeer van een in een andere lidstaat vergunde kredietinstelling beperkingen vermogen op te leggen, en met name niet de beperking dat de betrokken kredietinstelling in de lidstaat van dienstverlening over een filiaal of vestiging moet beschikken.

Aan deze regelen van gemeenschapsrecht wordt in België uitvoering gegeven door artikel 66 van de wet van 22 maart 1993 op het statuut van de kredietinstellingen. Krachtens deze bepaling mag iedere kredietinstelling die ressorteert onder een andere lidstaat van de Europese Gemeenschap en op grond van haar nationaal recht in haar land van herkomst werkzaamheden mag verrichten die voorkomen op de lijst van artikel 3, § 2, van dezelfde wet (waaronder het sub artikel 3, § 2, 6°, genoemde "verlenen van bankgaranties en het stellen van borgtochten"), deze werkzaamheden ook in België verrichten, in het kader van het vrij verrichten van diensten, althans nadat is voldaan aan de in genoemd artikel 66 vermelde kennisgevingsvereisten. Met deze regel, en met de daaraan ten grondslag liggende regelen van Europees recht inzake het vrij verkeer van diensten, is strijdig een reglementaire bepaling, zoals artikel 9, § 2, tweede lid, van het ontworpen besluit, die het vereiste bevat dat de activiteit van garantie of borgstelling in België enkel zou kunnen worden uitgevoerd door een Europese bank, als die in België over een filiaal beschikt.

Om in overeenstemming te zijn met de genoemde regelen van Europees recht zou de eerste volzin van artikel 9, § 2, tweede lid, geformuleerd moeten worden in die zin dat de bankwaarborg moet komen van een Belgische kredietinstelling of van een kredietinstelling die ressorteert onder een andere lidstaat van de Europese Gemeenschap en die krachtens de wet van 22 maart 1993 gemachtigd is om deze activiteit in België uit te oefenen.

3. Artikel 9, § 2, tweede lid, eerste volzin, bepaalt dat de belofte tot bankwaarborg eveneens verleend kan worden door "een andere financiële instelling die deel uitmaakt van de compensatiekamer".

Die toevoeging lijkt weinig zin te hebben. De gemachtigde ambtenaar is het ermee eens dat het aangehaalde zinsdeel beter weggelaten kan worden.

4. Nog in artikel 9, § 2, tweede lid, bepaalt de tweede volzin dat, "voor de personen gevestigd in het groothertogdom Luxemburg, ... de waarborg van een Luxemburgse bank (wordt) aanvaard".

Gelet op hetgeen hiervóór is opgemerkt i.v.m. de regels die voortvloeien uit het Europees gemeenschapsrecht (opmerking 2), moet die volzin weggelaten worden.

5. Ten slotte bepaalt artikel 9, § 2, tweede lid, derde volzin, dat de te verlenen geldwaarborg eveneens verleend kan worden door een Belgische verzekeringsmaatschappij.

Ook die bepaling is niet in overeenstemming met het Europees gemeenschapsrecht. Uit de artikelen 49 en volgende van het E.G.-Verdrag en uit de zgn. "derde richtlijn schadeverzekering" (richtlijn 92/49/EEG van de Raad van 18 juni 1992 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende het directe verzekeringsbedrijf, met uitzondering van de levensverzekeringsbranche, en houdende wijziging van de richtlijnen 73/239/EEG en 88/357/EEG) volgt dat de vergunning die een verzekeringsonderneming in een lidstaat van de Europese Gemeenschap heeft verkregen, voor de hele Gemeenschap geldt.

Aan dit beginsel van gemeenschapsrecht wordt uitvoering gegeven door de artikelen 63 en volgende van de wet van 9 juli 1975 betreffende de controle der verzekeringsondernemingen. Meer bepaald mag, volgens artikel 68 van de wet, elke verzekeringsonderneming die ressorteert onder het recht van een andere lidstaat van de Europese Gemeenschap de activiteiten, waarvoor zij in haar lidstaat van herkomst de toelating verkregen heeft, in België uitoefenen, mits zij aan de in artikel 68 bepaalde kennisgevingsvereisten heeft voldaan. In de terminologie van de wet is een onderneming die aan deze vereisten voldoet "gemachtigd" om de in België gelegen risico's te verzekeren (zie artikel 3, § 3, van de wet).

Om in overeenstemming te zijn met de genoemde regels van Europees en intern recht, zou de derde volzin van artikel 9, § 2, tweede lid, geformuleerd moeten worden in die zin dat de geldwaarborg verleend kan worden door een Belgische verzekeringsonderneming of door een verzekeringsonderneming die ressorteert onder een andere lidstaat van de Europese Gemeenschap en die krachtens de wet van 9 juli 1975 gemachtigd is in België de tak borgstellingsverzekering uit te oefenen.

Artikel 11

1. In dit artikel en in artikel 12 worden afwisselend de termen "geboden som", "koopsom" en "koopprijs" gehanteerd. Volgens de toelichting van de gemachtigde ambtenaar gaat het telkens om hetzelfde begrip, met name "de toegewezen verkoopprijs, kosten en BTW niet inbegrepen". Er moet worden gestreefd naar uniformiteit van terminologie door voor eenzelfde begrip ook telkens dezelfde term te gebruiken. De Raad van State suggereert om telkens de woorden "geboden som" te gebruiken; de term "verkoopprijs" zou dan gebruikt kunnen worden ter aanwijzing van het bedrag van de "geboden som", verhoogd met de kosten.

2. Paragraaf 1 van artikel 11 kan best worden geredigeerd als volgt :

"§ 1. De geboden som wordt verhoogd met 3 procent als vergoeding voor allerlei kosten."

.../...

3. De paragrafen 2 en 3 van artikel 11 komen erop neer dat het op de bedoelde verkopen toepasselijke BTW-regime wordt bepaald. De BTW-regelgeving is echter een aangelegenheid die tot de bevoegdheid van de federale overheid behoort. De gewestwetgever, laat staan de gewestregering, kan terzake dus niet regelend optreden. De paragrafen 2 en 3 moeten derhalve worden weggelaten. In het ontwerp kan hooguit - louter ter informatie van de kopers - worden vermeld dat de verkopen onderworpen zijn aan de federale regelgeving inzake BTW.

Dezelfde opmerking geldt voor de in artikel 12, § 5, opgenomen bepalingen in verband met de BTW. Die bepalingen zouden enkel een termijnregeling mogen bevatten, en geen verwijzing mogen inhouden naar het toepasselijke BTW-tarief.

Artikel 12

In paragraaf 3 van dit artikel wordt bepaald dat de verkoopprijs of een voorschot op de koopprijs moet worden betaald "binnen 15 dagen na de toewijzing". Rekening houdend met de in artikel 7, tweede lid, van het ontwerp bedoelde hypothese dat de toewijzing niet gebeurt op de dag van de openbare verkoop zelf, maar via betekening van de goedkeuring binnen 30 dagen na de verkoopzitting, zouden de woorden "binnen 15 dagen na de toewijzing" beter worden vervangen door "binnen 15 dagen na de toewijzing of na de betekening van de goedkeuring van de verkoop door de verkoper".

2. In paragraaf 4 (en in paragraaf 5, eerste lid, 2°) vervange men de woorden "artikel 12, § 3, 2°, van dit besluit" telkens door "§ 3, 2°".

Artikel 14

1. Luidens paragraaf 1 van dit artikel moeten al de betalingen gebeuren aan "de ontvanger van de verkoper".

De gemachtigde ambtenaar heeft met betrekking tot die term de volgende toelichting verstrekt :

.../...

"Bij openbare verkopen van de Vlaamse Gemeenschap is er steeds een ontvanger der domeinen en penale boeten van het betreffende ambtsgebied aanwezig. De ontvanger neemt de betalingen in ontvangst.

Bij verkoop van gemeenten, provincies en andere openbare besturen of instellingen is er steeds iemand van de gemeenteraad of de raad van bestuur die als ontvanger of penningmeester dienst doet. Hij/zij is dan degene die de betalingen ontvangt".

Uit die toelichting blijkt dat de definitie welke in artikel 1, 3°, van het ontwerp wordt gegeven van het begrip "ontvanger", alleen geldt voor verkopen van hout en bosproducten afkomstig uit domeinbossen, en niet voor verkopen met betrekking tot andere openbare bossen. Die definitie zou best worden aangevuld in die zin dat ze ook slaat op die laatste verkopen. In dat geval kan in de artikelen 9, § 3, en 15 de verwijzing naar "de ontvanger" ongewijzigd worden behouden, en kunnen in de artikelen 14, § 1, en 18 de woorden "de ontvanger van de verkoper" worden vervangen door "de ontvanger".

2. Luidens de voorlaatste volzin van paragraaf 2 van artikel 14 "(wordt) elke breuk van een maand ... verwaarloosd" bij de berekening van de interest. Die volzin kan beter worden geredigeerd als volgt :

"Elke niet volledige maand wordt niet meegerekend."

3. In de laatste volzin van paragraaf 2 is sprake van afronding van de grondslag van de interest "op de lagere frank". Die bepaling moet worden aangepast aan de invoering van de euro.

Artikel 15

De woorden "op eigen kosten" zouden beter worden vervangen door "tegen betaling".

Artikel 16

Luidens dit artikel worden andere bosproducten dan hout die voor de verkoop bestemd zijn "openbaar verkocht overeenkomstig de artikelen 6 tot 16 van dit besluit (lees : overeenkomstig de artikelen 6 tot 15)".

Die bepaling kan de indruk wekken dat andere bosproducten dan hout steeds openbaar moeten worden verkocht. Dat is evenwel kennelijk niet de bedoeling : een ontwerp van besluit van de Vlaamse regering "betreffende de verkoop uit de hand van hout en andere bosproducten afkomstig uit openbare bossen", waarover de Raad van State heden advies geeft onder nr. 31.789/3, voorziet immers in de mogelijkheid om dergelijke producten uit de hand te verkopen.

Het voorschrift van artikel 16 van het voorliggende ontwerp zal derhalve klaarblijkelijk alleen gelden voor de hypothese dat beslist wordt om de bedoelde bosproducten openbaar te verkopen. De redactie van dat artikel moet derhalve worden aangepast als volgt :

"Art. 16. Indien andere bosproducten dan hout openbaar worden verkocht, zijn de artikelen 6 tot 15 van overeenkomstige toepassing, behoudens afwijkende bepalingen vastgesteld door het Bosbeheer."

Artikel 17

De eerste volzin kan beter geschreven worden als volgt :

"De verplichtingen die bij dit hoofdstuk aan de koper worden opgelegd, gelden ook voor de exploitant."

Artikel 21

In paragraaf 2 dienen de woorden "van dit besluit" weggelaten te worden.

Deze opmerking geldt eveneens voor de artikelen 23, § 2, 45, §§ 1 en 2, en 47, §§ 1 en 2.

.../...

Artikel 25

De woorden "moet hij zelf met de eigenaar(s) in kwestie daarvan tot een overeenkomst komen" zouden beter worden vervangen door "moet hij zelf daarover een overeenkomst sluiten met de eigenaar van deze terreinen".

Artikel 31

De woorden "op de verantwoordelijkheid van de houtvester" moeten worden vervangen door "onder de verantwoordelijkheid van de houtvester".

Artikel 41

1. Luidens de eerste volzin van dit artikel zijn de koper, de borg en de exploitanten hoofdelijk gehouden tot het herstel in natura of het betalen van een schadevergoeding, als materiële schade is ontstaan ingevolge de exploitatie, "al dan niet ingevolge het niet naleven van een bepaling uit de algemene of bijzondere verkoopvoorwaarden".

Artikel 64, eerste lid, van het bosdecreet voorziet in een verplichting voor de koper om "de nodige voorzorgen te nemen om de te sparen bomen en het bosbestand niet te beschadigen". Noch die bepaling, noch enige andere bepaling van het bosdecreet voorziet in een foutloze aansprakelijkheid van de koper.

Artikel 41 van het ontwerp mag dan ook niet zo geïnterpreteerd worden dat het aan de koper een ruimere plicht tot schadeloosstelling zou opleggen dan die welke voortvloeit uit de miskenning van de in artikel 64 van het decreet bedoelde verplichting of uit de miskenning van de verkoopvoorwaarden. De eerste volzin van artikel 41 zou derhalve geredigeerd moeten worden als volgt : "Indien de nodige voorzorgsmaatregelen niet zijn genomen of indien de algemene of de bijzondere verkoopvoorwaarden niet zijn nageleefd, en indien daardoor schade is ontstaan, zijn de koper, ...".

2. In de tweede volzin dienen de woorden "van hun kosten" vervangen te worden door "op hun kosten".

Bijlage 1

1. In de tekst van de bijlage dienen, na het tweede streepje, de woorden "de artikelen 4 tot 50" vervangen te worden door "de artikelen 4 tot 45".
2. In dezelfde tekst dient verwezen te worden naar het ontworpen besluit met zijn correcte opschrift ⁽⁶⁾.

Deze opmerking geldt eveneens voor het eerste lid van bijlage 2.

Bijlage 2

In het eerste lid dienen de woorden "en 2 % voor B.T.W." vervangen te worden door "en de eventuele B.T.W." (zie opmerking 3 bij artikel 11).

⁽⁶⁾ Men houde in voorkomend geval rekening met de aanpassing die het gevolg is van de opmerking die de Raad van State hiervóór, i.v.m. het opschrift, gemaakt heeft.

De kamer was samengesteld uit

de Heren	W. DEROOVER,	eerste voorzitter,
	D. ALBRECHT, P. LEMMENS,	staatsraden,
	H. COUSY, A. SPRUYT,	assessoren van de afdeling wetgeving,
Mevrouw	F. LIEVENS,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de H. B. SEUTIN, eerste auditeur. De nota van het Coördinatiebureau werd opgesteld en toegelicht door Mevr. K. BAMS, adjunct-referendaris.

DE GRIFFIER,

DE EERSTE VOORZITTER,

F. LIEVENS

W. DEROOVER